

PROBLEM VLASNIKA: TV Avala je jedan od brojnih medija za koje su svi oduvek znali u čijem su vlasništvu, ali kod kojih je vlasnička struktura istovremeno bila krajnje netransparentna. Tek u skorije vreme, zvanično je potvrđeno da su vlasnici Johanes Verner Kraus iz Austrije sa 48,41 odsto udela, Danko Đunić – 45,65 odsto, Željko Mitrović – 4,95 i Dragan Šagovnović – 0,99 odsto. No, pošto su u međuvremenu isplivale nezvanične informacije o Krausovom virtuelnom prisustvu u vlasničkoj strukturi, opet smo došli na početak, tj. na teoriju da je TV Avala zapravo Mitrovićeva, i da svi ostali tu samo figuriraju. Pitanje šta će Mitroviću još jedna televizija, kad ni ovima koje zvanično ima više ne može valjano da upravlja, niko i ne postavlja.

Iako je od tada prošlo dosta vremena, još su sveža sećanja na april 2006, kada je Savet RRA odlučivao ko će koristiti frekvencije s nacionalnom pokrivenošću. Pitanje svih pitanja tada je bilo šta i ko stoji iza TV Avala. Utakmicu s tom, tada samo virtuelnom televizijom izgubili su isuviše veliki igrači – BK i RTL, na primer – da bi čitava stvar mogla da se smatra čistom. Šest godina kasnije, i vrapcima na grani jasno je da su i Avala i bar još jedna televizija koje su

dobile željene frekvencije napravljene i osmišljene samo i isključivo zbog toga da Željko Mitrović ne bi imao jaku konkurenciju, ali i da bi jednog dana mogao da za velike pare proda ono što već ima. Računi su mu danas prilično pomršeni, medijsko nebo iznad Srbije naglo je izgubilo na ceni, ali Mitrović je, kako se čini, i dalje čvrsto na svojim nogama. Podrške institucija mu očigledno ne manjka, a o zaposlenima ni on ni njemu slični i bliski nikada nisu razmišljali.

Zbog svega toga, Nezavisno udruženje novinara Srbije zatražilo je da se utvrdi ko je stvarni vlasnik TV Avale, uz ocenu da je to jedan od osnovnih preduslova za okončanje štrajka. Sa ovakvom ocenom slažu se i štrajkači, a s pitanjem vlasništva susreli su se i sami, i to na mestu na kojem su to najmanje očekivali: po rečima Nikole Vukomanovića, pitanje ko je vlasnik televizije postavljeno im je ni manje ni više nego u – RRA! Ukoliko je reč o neznanju nadležnih – skandalozno je. A ukoliko je ipak cinizam – još skandaloznije. Imajući u vidu dosadašnje ponašanje Saveta RRA u raznim situacijama, biće da je reč o ovom drugom. Liči nekako na ovu instituciju da se u prolazu podsmehe i naivnim novinarima.

Dolazimo na kraju opet na onu tezu da se

storija o TV Avali ne razlikuje mnogo od drugih pretužnih medijskih priča. Kad je reč o vlasnicima recimo, bilo bi nepošteno pomenuti Željka Mitrovića i njegovu družinu, a ne pomenuti (skoro sve) ostale. U prakticanju bezobrazluka i osionosti koji mogu da se mere s Mitrovićevim, oni su samo malo diskretniji, ali isto kao i on smatraju da bi bednim medijskim pregaocima trebalo da bude čast da rade baš za njega – po mogućstvu besplatno, uz što veće doze svakodnevnog maltretiranja i ponižavanja. Osim toga, baš kao i na TV Avali, novinari uglavnom ne znaju ko je vlasnik medija u kojima rade ili znaju samo zvaničnu verziju.

U kontekstu svega toga, čini se da je jedina *differentia specifica* TV Avale u odnosu na sve ostale medije to što su tamošnji novinari, snimatelji, tonci, montažeri i ostali pokazali da i medijskoj kuki i motiki ponekad prekipi, i što su se organizovali i ujedinili. Ističući da mu je užasno neprijatno što se buni baš zbog para, novinar Jovan Palavestra to slikovito prikazuje: “To je bedno, kao da se otimaš o kesu. Ali, ako se ne otimaš – oni će ti je oti.”

Ko god “oni” bili i kako god se zvali, jasno je da će je oti... Ako već nisu.

Tamara Skrozza